

20-06-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - এতিয়া পুণ্য আত্মা হ'বৰ বাবে পৰম শিক্ষকৰ শিক্ষাক ধাৰণ কৰা, যোগৰ দ্বাৰা পাপ কৰ্মৰ হিচাপ সমাপ্ত কৰা"

*প্ৰশ্ন:- আটাইতকৈ মৰমৰ পিতাৰ প্ৰতিও কিছুমান সন্তানৰ কেতিয়াবা সংশয় আহি যায় - কিয় আৰু কেতিয়া?

*উত্তৰ:- সন্তানসকল যেতিয়া কাৰোবাৰ কথাত প্ৰভাৱিত হৈ যায়, সংগদোষত পৰিলে সংশয় আহি যায়। ইয়াৰ পৰা বাহিৰ হ'লে ইয়াৰ কথা ইয়াতে থাকে। এনেকৈ পাহৰি যায় যে নিজৰ মংগল-কুশলৰ বাতৰিও নিদিয়। ক্লাছলৈও নাযায়, মুৰলীও নপঢ়ে, সেইবাবে বাবাই কয় - সন্তানসকল, এই সংদোষৰ পৰা বহুত সাৱধানে থাকিবা। কেতিয়াও কাৰো কথাত প্ৰভাৱিত নহ'বা।

*গীত:- ইচ পাপ কী দুনিয়া সে... (এই পাপৰ দুনিয়াৰ পৰা লৈ ব'লা...)

ওম্ শান্তি। এতিয়া পৰম শিক্ষকে এই পাঠশালা চলাই আছে। এয়া বুজোৱা হৈছে তেওঁ পৰমপিতাও হয়, পৰম শিক্ষকো হয়। তোমালোক পিতাৰ হৈছা। এই সময়ত যিজন পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক প্ৰতিপালন কৰে, তেৱেঁই শিক্ষক হৈ তোমালোকক শিক্ষা দি আছে। এইখন হৈছে পাপাত্মাৰ দুনিয়া। সকলোতকৈ বেছি পাপ কৰাওঁতা হৈছে মায়া ৰাৱণ। সকলোতকৈ ডাঙৰ পাপ হ'ল এজনে আনজনক পতিত বনোৱা। 21 জন্মৰ বাবে আত্মাক পাৱন বনোৱাৰ পাট হৈছে পতিত পাৱন পিতাৰ। যেতিয়া ঈশ্বৰ পিতা বুলি কোৱা হয় চকু নিশ্চয় ওপৰফালে কৰে। পুনৰ কৈ দিয়ে যে পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপক। পিতাই বুজাইছে এই মায়া ৰাৱণে সকলোকে তুচ্ছ বুদ্ধি বনাই দিছে। সকলোৱে পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰে কিয়নো জানে যে এয়া দুখধাম। সাধু লোকসকলেও জানে যে এয়া দুখধাম সেইবাবে শান্তিধামলৈ যাবলৈ সাধনা কৰে। ভাৰতবাসীয়েও বিচাৰে যে আমি কৃষ্ণপুৰীলৈ যাম। সকলোতকৈ অতি মৰমৰ হৈছে কৃষ্ণ, কিন্তু ভাৰতবাসীয়ে নাজানে যে তেওঁ কেতিয়া আহিছে, আহি কি কৰে? পিতাই কয় ইয়াত এটাও পুণ্য আত্মা নাই। হয়তো দান-পুণ্য কৰে, তাৰ দ্বাৰা অলপ সময়ৰ সুখ পায়। এনেকুৱা নহয় যে সদায় সুখী, সদায় শান্ত হৈ যায়। কিবা নহয় কিবা কাজিয়া হৈ থাকে সেইবাবে পৰমপিতা পৰমাত্মাক মাতে - বাবা এই পাপৰ দুনিয়াৰ পৰা আন ঠাইলৈ লৈ ব'লা। কোনোৱে বিচাৰে নিৰ্বাণধামলৈ যাওঁ কিন্তু যেতিয়া তাৰ ঠিকনা থাকিব তেতিয়াহে যাব পাৰিব নহয়নে। থকা ঠাইৰ ঠিকনা থাকিলে তালৈ যাবও পাৰে। ধৰি লোৱা হ'ল পিকনিক কৰিবলৈ যাবা, ক'বা যে আজি অমুক ঠাইত পিকনিক কৰিম। ঠাইৰ বিষয়ে জানিলে তেতিয়াহে যাব পাৰিবা। মানুহে ভাবে আমি বৈকুণ্ঠলৈ যাম। কিন্তু নাজানে - কেনেকৈ যাম। কোনো মৰিলে কয় যে স্বৰ্গলৈ গ'ল (Left for the heavenly abode), তেনেহ'লে নৰকত আছিল নহয়নে। তেওঁলোকে কয়ও - পতিত পাৱন আহা কিয়নো এয়া পতিত সৃষ্টি। কিন্তু বুজি নাপায়। অলপ নিচা থাকি যায়। তেওঁলোকৰ কিমান মহিমা কৰে। কোনোবা ডাঙৰ মানুহ মৰিলে তেওঁৰ বাবে কিমান কৰে। কিমান তেওঁৰ মহিমা গায়।

এতিয়া তোমালোকে বুজিছা আমি পিতাৰ লগত বহি আছো। তেওঁ হৈছে সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ পিতা। দ্বিতীয় নম্বৰত হৈছে ব্ৰহ্মা। তেওঁ হৈছে আত্মাৰ পিতা, এওঁ হৈছে শৰীৰৰ পিতা। বাপদাদা দুয়ো একত্ৰ হৈ আছে। বাবাই কয় - এয়া দুখৰ দুনিয়া নহয়নে, পিতা আহিছে সুখধাম বনাবলৈ। এই সময়ত শিক্ষক ৰূপত বহি আছে। পিছত লগত লৈ যাব। তোমালোক সন্তানসকলক লায়ক বনাই আছে। সকলোকে নিশ্চয় লৈ যাম। তোমালোকে জানিছা যে আমি আত্মা নিৰ্বাণধামত থাকো। আত্মা যেতিয়া শৰীৰৰ পৰা পৃথক শান্ত হয় তেতিয়া ৰাজ্য কৰিব নোৱাৰে। ৰাজ্য কৰিব লাগিব শৰীৰ স'তে। প্ৰথমতে নিশ্চয় মিঠা ঘৰলৈ যাব লাগিব। তেনেহ'লে নিশ্চয় মিঠা বাবাৰ দৰকাৰ। পিতাই বুজাইছে - হে ভাৰতবাসী, মোৰ জন্মও ভাৰততে হয়। মই ভাৰততে আছো। তোমালোকে এয়া নাজানা যে মই প্ৰথমতে কেতিয়া আহিছিলো, মই আহি ভাৰতক

ভিক্ষাৰীৰ পৰা ৰাজকুমাৰ বনাইছিলো? তোমালোকে মোৰ জয়ন্তী পালন কৰা। শিৱৰাত্ৰি পালন কৰা নহয়নে। তাৰ পাছত পালন কৰা হয় কৃষ্ণ জয়ন্তী। যেতিয়ালৈ শিৱ জয়ন্তী নহয় তেতিয়ালৈ কৃষ্ণ জয়ন্তী কেনেকৈ হ'ব পাৰে। স্বৰ্গৰ জয়ন্তী আৰু নৰকৰ বিনাশ হ'ব লাগিব। স্বৰ্গৰ জয়ন্তী শিৱবাবাই কৰিব। কৃষ্ণই নকৰে। তোমালোকে কৃষ্ণৰ মহিমা কৰা। শিৱ ভগৱানৰ জন্মপত্ৰিকা ক'ত? কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোকে জানি গৈছা। আজিকালি শিৱ জয়ন্তীৰ কোনো মূল্য নাই। শিৱ জয়ন্তী নামেই লুপ্ত কৰি দিছে। ত্ৰিমূৰ্তিৰ ওপৰত শিৱৰ সলনি ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা কৰি দিছে। পিতাই বুজাইছে আৰু লগতে কৈছে – সন্তানসকল, এয়া অনাদি বনাই থোৱা নাটক। আধা-কল্প হৈছে ভক্তি মার্গ, আধা-কল্প হৈছে জ্ঞান মার্গ। আধা আধা নহয়নে। এতিয়া তেওঁলোকে সত্যযুগ-ত্ৰেতাক লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে আৰু কলিযুগৰ আয়ু কম দেখুৱাই। তেনেহ'লে আধা আধা কেনেকৈ হ'ব? সত্যযুগক বহুত দীঘল বুলি কৈ দিয়ে আৰু কলিযুগক 40 হাজাৰ বছৰ কৈ দিয়ে। আধা আধাতো নহ'ল। পিছে ভক্তিমাৰ্গ কেতিয়া আৰম্ভ হ'ল? ৰামৰাজ্য আৰু ৰাৱণৰাজ্য আধা-আধা। কল্পৰ আয়ু 5 হাজাৰ বছৰ। 4 ভাগৰো মহত্ব আছে। জগন্নাথ পুৰীত চাউলৰ (হাণ্ডা) বনায় যাক তাৰ 4 ভাগত ভাগ কৰে। স্বস্তিকাৰো 4 ভাগ দেখুৱায়। তাত গণেশকো দেখুৱায়। এই সকলোবোৰ হৈছে পূজাৰ সামগ্ৰী।

পিতাই কৈছে – এতিয়া তোমালোকৰ পাপৰ হিচাপ সমাপ্ত হৈ পুণ্য জমা হৈ আছে। যিমানো তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰিব। সিমানো পাপ ভস্ম হ'ব, তেতিয়া তোমালোকে পুণ্যাত্মা হৈ যাব। পৱিত্ৰ হ'বলৈ গংগা স্নান কৰিবলৈ যায়, পুনৰ আহি অপৱিত্ৰ হয়। কিন্তু সেয়াও কোনেও বুজাব নোৱাৰে। তথাপিও পিতা পিতাই, বাকী সকলো ভাই ভাই। আত্মা ৰূপত সকলো ভাই ভাই। ভাই ভাইৰ পৰা কোনো ধৰণৰ সম্পত্তি নাপায়, সম্পত্তি পোৱা যায় পিতাৰ পৰা। পিতা এজনে, এওঁ (ব্ৰহ্মা)ৰ লগত যুক্ত হৈ আছে। তেওঁ আমাৰ আত্মাৰ পিতা আৰু এওঁ হৈছে মানুহৰ পিতা। প্ৰজাপিতা নহয়নে। এতিয়া তোমালোকে জানিছা যে আমি এই পাপৰ দুনিয়া পৰা সুখধামলৈ গৈ আছো। শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা আমি শ্ৰেষ্ঠ অৰ্থাৎ ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা হওঁ। বৰ্ণও ভাৰততে প্ৰয়োগ কৰা হয়। অন্য ধৰ্মৰ লগত বৰ্ণ জড়িত নহয়। ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ, পিছত দেৱতা বৰ্ণ, পুনৰ ক্ষত্ৰিয় বৰ্ণ... এয়া সৰ্বতোমুখী (all-rounder) নহ'লনে। আনসকলক এই বৰ্ণলৈ আনিব নোৱাৰে। বিৰাট স্বৰূপতো এই বৰ্ণ দেখুৱাইছে। ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ হৈছে ঈশ্বৰীয় বৰ্ণ, য'ত তোমালোক আহি পিতাৰ সন্তান হোৱা। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান তোমালোক বি. কে. হোৱা। যেনেকৈ যীশুখ্ৰীষ্ট খৃষ্টানসকলৰ শাৰিৰীক পিতা হ'ল। আত্মাৰ পিতা সকলোৰে এজনে। সেই নিৰাকাৰ পিতাই সাকাৰ শৰীৰৰ লোণ লয়। কৃষ্ণৰ খৰম আদি ৰাখি পূজা কৰে। শিৱবাবাই কয় মোৰ ভৰিও নাই, খৰমো নিপিন্ধো। মই মাতাসকলক নিজৰ ভৰিৰ ওপৰত কেনেকৈ শিৱ নত কৰাম। পিতাই জানে যে সন্তানসকল বহুত ভাগৰি গৈছে। পিতা আহি সন্তানসকলৰ ভাগৰ গুচাই। এনেকৈ ভাগৰৰ পৰা আঁতৰ কৰি দিয়ে যে সত্যযুগত ভাগৰ আদিৰ কথাই নাথাকে। কাৰণ তোমালোকে বাৰে বাৰি মূৰ দোঁৱাই আৰু কপাল মাটিত ঘঁহাই, তোমালোকৰ মূৰ খালী কৰি দিছা। সকলোবোৰ সময়ৰ অপব্যয়, ধনৰ অপব্যয়। পিতাই কৈছে মই তোমালোক সন্তানসকলক বহুত ধনৱান বনাইছিলো। পুনৰ বনাই আছো। এই এক এক বৃত্তান্ত লাখ টকাৰ সম্পত্তি। ভাৰত কিমান কঙাল হৈ গৈছে। ইমান দেউলীয়া কেতিয়াও কোনো নহয়। প্ৰজাসকল ধনৱান। যাৰ পৰা চৰকাৰে লোণ লয়। লোণ ল'বলৈ কিমান প্ৰকাৰৰ যুক্তি উলিয়ায়। ভাৰতৰ চৰকাৰে বেচেৰাহঁতে সকলো পাহৰি গৈছে। যিয়ে নিজে মালিক আছিল তেওঁলোকে পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হৈ গৈছে। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা আমিye নিশ্চয় দেৱী-দেৱতা আছিলো। বিশ্বৰ মালিক আছিলো। আমিye এই সময়ত ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ ঈশ্বৰীয় সন্তান। পুনৰ আমিye দেৱতা বৰ্ণলৈ আহিম। পুনৰ ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ বৰ্ণলৈ আহিম। পুনৰ ব্ৰাহ্মণ হ'ম। এই আমিye আছিলো তাৰ অৰ্থও তোমালোকে বুজিছা। তেওঁলোকে পুনৰ কয় আত্মাই পৰমাত্মা। নাৱেই বুৰাই দিছে। মানুহৰ এয়াও খবৰ নাই যে স্বৰ্গ ক'ত? কয় স্বৰ্গবাসী হ'ল অথবা জ্যোতি জ্যোতিৰ লগত মিলি গ'ল। আত্মাকো মৰণশীল কৰি দিছে। মূৰ্খ বুদ্ধি নহয়নে। এয়াও নাটক বনোৱা হৈছে। যুদ্ধ যেতিয়া আৰম্ভ হৈ যাব তেতিয়া ত্ৰাহি ত্ৰাহি কৰিব লাগিব। এই দৃশ্যও দক্ষ ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলেহে দেখিব। সেয়াও যিসকল দক্ষ সেৱাধাৰী সন্তান হ'ব। সাক্ষাৎকাৰো পাহাৰৰ পৰা কৰিব। তোমালোকে নাটক দেখিছা – কেনেকৈ বিনাশ হয়, চাৰিওফালে জুই জ্বলিব, মূষলধাৰে বৰষুণ পৰিব, শস্য পোৱা নাযাব। কোৱা হয় যে শংকৰে

চক্ষু খুলিলে বিনাশ হৈ যায়। এয়া হৈছে গায়ন। ইয়াতে চকু খোলাৰ কোনো কথা নহয়। এয়া হৈছে নাটকৰ নিয়তি। পিতাই আহি নতুন দুনিয়া বনায়। এতিয়া দুনিয়া পৰিৱৰ্তন হৈ আছে। তোমালোকে নতুন দুনিয়াৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। তথাপিও মায়া কিমান দুস্তৰ। এনেকুৱা পিতাৰ হৈ পুনৰ এৰি দিয়ে। এৰি গৈ বদনাম কৰি দিয়ে। বহুত ভাল ভাল সন্তান আছিল। আজি নাই। অতি মৰমৰ পিতা অথবা অতি মৰমৰ পতি হ'লে সপ্তাহে সপ্তাহে চিঠি নিশ্চয় লিখে। সন্তানসকলে মংগল-কুশল জনাই পিতালৈ চিঠি লিখে। ইয়াৰ পৰা গ'লে মায়াই নাকৰ পৰা ধৰি লয়। ধনৱান হ'লে মায়াই বহুত জোৰেৰে থাপৰ মাৰে। গৰীৱক ইমান নহয়। বাবাই নাম নলয়। বাপদাদাৰ ওচৰলৈ আহে, কিমান সেৱা কৰে। কোনোবাই কিবা ক'লে, সংশয় আহিল, খালাচ। চিঠিও নিলিখে, ক্লাছতো নাযায়, খতম হৈ যায়। যেতিয়া গৰ্ভত সন্তানসকলে শাস্তি পায় তেতিয়া কয় – আমাক বাহিৰলৈ উলিওৱা, আমি পুনৰ জেলবাৰ্ড (jailbird) লৈ নাহো। বাহিৰলৈ আহিলে পুনৰ সংদোষলৈ আহি যায়। তাৰে কথা তাতে থাকি যায়। তেনেকৈ ইয়াৰ কথা ইয়াতে থাকে। ইয়াতেতো বহুত মজা লাগে। ইয়াত কোনো মিত্ৰ সম্বন্ধীয় আদি নাথাকে। শূদ্ৰ কুললৈ গ'ল, মায়াই টানি লয়। মায়া বৰ জবৰদস্ত যিয়ে মোক স্মৰণ কৰিবলৈ পাহৰাই দিয়ে। জ্ঞানো পাহৰি যায়। এতিয়া সেই পিতাই শিক্ষক হৈ পঢ়াই আছে। মানুহে ভগৱানকে ধৰ্মৰাজ বুলি ভাবে। মানুহে কয় – ভগৱানেই সুখ-দুখ দিয়ে। দুখ মানে হৈছে শাস্তি। পিতাই কয় মই দুখ নিদিওঁ। প্ৰথমতে ৰাৱণে তোমালোকক দুখ দিয়ে দ্বিতীয়তে গৰ্ভজেলত ধৰ্মৰাজে তোমালোকক শাস্তি দিয়ে। যি পাপ কৰা তাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। সত্যযুগত গৰ্ভমহল হয় অথবা ক্ষীৰসাগৰ বুলি কোৱা হয়। ক্ষীৰসাগৰত কৃষ্ণক বুঢ়া আঙুলি চুহি আহত গছৰ পাতত বহি থকা দেখুৱায়। তেতিয়া হৈছে গৰ্ভ সাগৰ। দ্বাপৰ কলিযুগত গৰ্ভজেল থাকে। ভিতৰত পাপৰ বহুত শাস্তি পোৱা যায়। মায়াৰ ৰাজ্য নহয়নে। 63 জন্ম গৰ্ভজেলত আহিবলগীয়া হয় পুনৰ 21 জন্ম বহুত আৰামেৰে গৰ্ভ মহলত থাকে। কোনো পাপ নহয় যাৰ বাবে ত্ৰাহি ত্ৰাহি কৰিবলগীয়া হয়। সেয়ে এয়া তোমালোকক পিতা-শিক্ষক-সংগুৰুৱে বুজাই আছে। তোমালোকে বুজি পাইছা আমিও মূৰ্খ আছিলো। এতিয়া বুধিয়ক হৈ আছে। যেতিয়া মানুহ পতিত হৈ পৰে তেতিয়া পিতা এবাৰ আহি পাৱন বনায়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈছা। তেওঁলোকে চক্ৰৰ অৰ্থ নাজানে। ভাবে পাণ্ডৱ আৰু কৌৰৱসকলৰ যুদ্ধত কৃষ্ণই বিনাশ কৰিবৰ কাৰণে স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাইছিল... আদি আদি বহুত মুখৰোচক কথা লিখি দিছে। এনেকুৱা নহয়। আমিও সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান পাইছো। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'লে পাছত চক্ৰৱৰ্তী মহাৰজা-মহাৰাণী হ'ম। গোটেই বিশ্বৰ মালিক হ'ম। প্ৰজাও মালিক হ'ব নহয়নে। প্ৰজায়ে ক'ব আমি ভাৰতৰ মালিক। যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজা... কিন্তু ৰজা আৰু প্ৰজাৰ মাজত পাৰ্থক্য থাকিব নহয়নে। সেয়া এতিয়াৰ পঢ়াৰ দ্বাৰা গম পোৱা যায়। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) মিঠা ঘৰলৈ যাবলৈ বহুত বহুত মিঠা হ'ব লাগে। সংগদোষলৈ আহি পিতাক কেতিয়াও পাহৰিব নালাগে। সংশয় আনিব নালাগে।
- (2) অন্তিম বিনাশৰ দৃশ্য চাবলৈ দক্ষ ব্ৰাহ্মণ হ'ব লাগিব, সেৱাধাৰী হ'ব লাগিব। পিতাৰ হৈ পিতাৰ বদনাম কৰিব নালাগে।

*বৰদান:- একে সময়তে মন-বাণী আৰু কৰ্মৰ দ্বাৰা একেলগে সেৱা কৰোতা সফলতা সম্পন্ন হোৱা।

যেতিয়া কোনো ঠাইত সেৱা আৰম্ভ হয় তেতিয়া এটা সময়তে সকলো প্ৰকাৰে সেৱা কৰা। মনৰ দ্বাৰা শুভ ভাৱনা, বাণীৰে পিতাৰ লগত সম্বন্ধ যোৰোৱা, শুভ কামনাৰ শ্ৰেষ্ঠ মাত-কথা আৰু সম্বন্ধ-সম্পৰ্কলৈ আহিলে স্নেহ আৰু শক্তিৰ স্বৰূপেৰে আকৰ্ষিত কৰা। এনেকৈ সকলো প্ৰকাৰৰ সেৱা একেলগে কৰিলে সফলতাৰে

সম্পন্ন হ'ব। সেৱাৰ প্ৰতিটো খোজতে সফলতা সমাহিত হৈ আছে – এই নিশ্চয়তাৰ আধাৰত সেৱা কৰি যোৱা।

*গ্লোগান:- শুদ্ধ সংকল্পক নিজৰ জীৱনৰ অমূল্য খাজনা বনাই লোৱা তেতিয়া সেয়াই সংকল্প উদয় হ'ব য'ত নিজৰ আৰু আনৰ কল্যাণ সমাহিত হৈ আছে।

!!ওম্ শান্তি!!

***